

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr B^{co}

8 sk. B^{co}

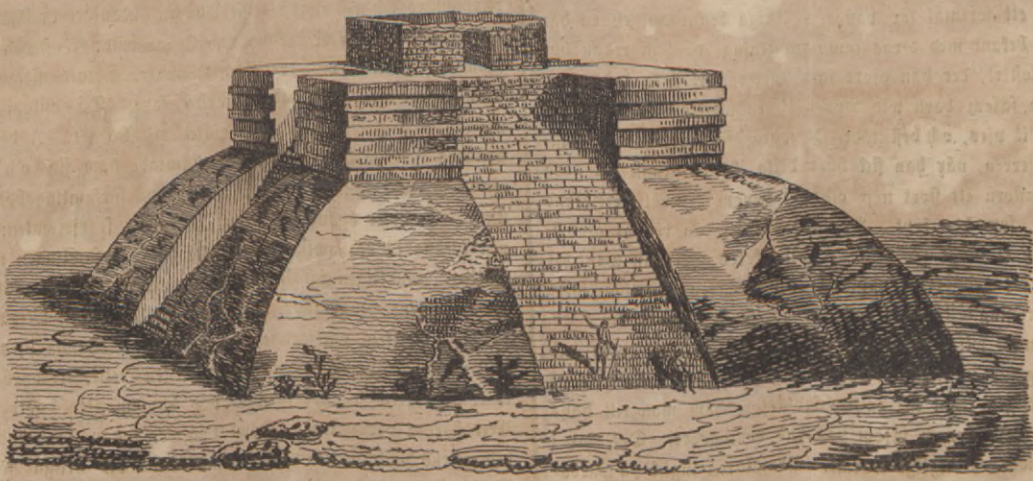
Enkla. N^o.

SÖNDAGS MAGASIN.

N° 10

Gotheborg, Söndag d. 3 Sept. 1848.

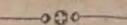
3 Qvar.

Teofalli, megifanft Tempel.

Teofalli, mexikanskt Tempel.

Det största, äldsta och berömdaste af alla Mexikos pyramidiska monumenter är Teofalli. Denna byggnad lifnar på afstånd ett naturligt berg, och fallas ännu i dag: det af människohänder uppförda berget. Fyra murlager bildade det hela af detta monument. Med denna af torfad tegelsten uppförda jättebyggnad fann ingenting i byggnadsväg jämföras, med undantag af Nimrodstornet eller Belus grafvärd. På dess spets stod fördom ett tempel och i dess inre förvarades skatter, lifafem i Afiens pyramider.

Slaguret.

Wid den tid, då nedanstående händelse tilldrog sig, under Ludwig XIV regering, lefde i en liten by i Bretagne en prest, som war älskad och afhållen af af alla i sin församling. Han war särdeles känd för sin godhet mot fattiga. Ur sin ficka utdelade han almsor och om söndagarne win utur sin källare. Han plögade säga: de rika lemna mig win på fat och jag lemna det tillbaka till de fattiga på buteljer. Tillsluter jag min hand för någon, så gör jag det blott för att så mycket snarare öppna den för en annan.

Wid denna tid woro slagur någenting högt sällsynt. En gång förde en rik godsbesittare i byn, wid sin återkomst från sin resa till hufvudstaden, flera sådana med sig till sitt slott. De blefwo ett föremål för pastorns lifliga beundran, ehuru han war något bekant med deras sammansättning, då han redan hos aboten i klosteret, der han gjort sina studier, sett flera sådana ur. Han råkade, såsom barn wid åsynen af en wacker lekaf, i begär efter en dylik pjes, och beslöt att spara, för att köpa ett slagur. Godesherren, när han fick höra detta, beslöt genast att göra den gode pastorn ett stort nejse och gaf honom att wälja ett bland de tre uren, som han köpt. Pastorn, än blef, än rök af glädje, bestämde sig ej länge och walde, anspråkelös som han war, det minst kostbara; godesherren uppdrog åt urmakaren, som han medfört, att iordningställa både pastorns och hans egna klockor.

Sedan man wisat urmakaren till byn, der pastorn bodde, och som låg ungefär en timmas wäg från slottet, begaf han sig af och kom slutligen fram till en mängd kojor, som man till hans förwäntning wisade honom såsom pastorns bostadsort. Det war i Augusti månad och dngtigt warmt. Urmakaren ingick på wärdehuset, som låg wid ingången till byn, för att afstyla sig. Under det han tömde sitt glas, hyskelsatte han sig med sitt ur, afstog duken, i hwilken han inswepst det samma, och betraktade hjulwerkets gång och om rörelsen under wägen skadat det samma.

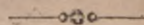
Emellertid samlade sig bönder omkring bordet, på hwilket ur-

verket stod, och då de sågo verpendiselnus regelmässiga gång och hjulens rörelser, wärte deras förwäntning och en af dem wände sig till wärdbinnan, som war hyskelsatt att i spisen tillaga en äggpankaka, med dessa ord: har ni n'goufin sett någon ting dylikt, mor Kerbaur? Den gamla teg. Så gå då bort och se på det, sade en annan. Mor Kerbaur framträdde brummande; men när hon såg uret, ropade hon förskräckt: detta synes mig wara ett verk af hin Gåle. Se på mannen med den underliga dräkten och den stora stafwen! Wid wårt skyddshelgon, det är bestämmt en härmästare. Låtom ej göra försteket! Alla kofade sig.

När urmakaren såg alla dessa mistänksamma blickar rigtade på sig, uppstod han häftigt, kastade ett guldblycke på bordet, frågade efter pastorns bönung och gick. Men i det ögonblick han lemnade wärdehusstugan, pekade wisaren på 12 och slagverket gjorde 12 dånande slag.

Bönderna krefo till af förskräckelse. Ingen wågade widröra de penningar, som urmakaren kastat på bordet, och ropet: djefwul, djefwul, genljubade i rummet.

Emellertid kom urmakaren till prestens hus. Pastorn war ännu ej återkommen; dock gjorde sig urmakaren, efterförd af den nyssne klockaren, i ordning att uppfatta klockan. I byn spredde sig det rykte, att en trollkarl, som bar omkring djefwulen i en bur, kommit till prestgården. Allt råkade i rörelse. Somliga wille hänga honom, andra bränna honom, och dock wågade ingen komma honom nära, då det fordrades mycket med att angripa en härmästare och en djefwul. Tjellheten utanför prestgården blef allt större och större; redan flögo stenar emot fönsterna och man framförde sackor och torrwed. Urmakaren med sitt ur jente hela prestgården swäfwade i största fara. Då ankom slutligen pastorn. Han frågade efter orsaken till larmet. I början förskräcktes han häftigt; men snart hämtade han sig och öppnade fönsterna, wäl kännande sitt inslytarde på församlingeboernas råa sinne. I första ögonblicket trodde dessa sig se djefwulen; försteket förnyades och qwinnor bestänkte hela församlingen med wigwatten. Andtligen igenkände man pastorn. Då utskände hela församlingen: Her Pastor, djefwulen är hos Er? Mina sära åhörare, hwilken willjorelse, swarade han. Denna pjes, som i hållen för att wara en end ande, är en relik, ett dyrbart föremål. En relik, ropade man och bad nu att få widröra den. Uret bars i processjon genom byn, och man fann tybligt att himmelens wälhignelse utströmmade från det heliga föremålet. Men de utplysta wisste från denna stund åtminstone något; de kände stunden för mesan och afsonbönen, ty de wisste hwad klockan war slagen.

Ludwig XIII i Frankrike.

Om man ifråna Konung Ludwig XIII af Frankrike, som i 33 år regerade detta sköna land, afkrävar ett visst personligt med och någon själsnärvaro, hvilket man så mycket hellre måste göra, som dessa företräden ej berodde af hans vilja; om man deremot betraktar hans grymhet och håg för småaktiga, ovärdiga brister, hans otacksamhet, hans grighet, sel, som äro så mycket afstyrdare, som de lågo i hans vilja, så hafva vi en bild, som väl har sin life, men i de olika yttringarne af sådana sel erbjuder mycket nytt. Den fransyska skriftställaren Alexander Dumas har lemnat en karaktäristik af denna monark. Han war otacksam emot sina bästa vänner, till och med mot dem, som beswifad honom fätlek och uppoffring, och hwad hans grighet beträffar, är det bekant, att han ej wille tillåta dedikationen till sig af Bernilles "Polenthe," blott af den orsak, att ej wara nödsakad gifwa skal den wanliga ärestänken. När kardinal Richelieu, som stiftat akademien och wifad des medlemmar mycken godhet, war död, upphäste konungen akademiskernas pensioner, sägande: kardinalen är död och wi behöfwa ej mer dessa män, som juto der, blott för att besjunga honom.

Han genomfåg sjelf sina hushållsreformingar, och hwad han ej twätte om, blef utstrukt. Så stredde det med mjölkseppan, som generalsskan Leguet brukade taga om morgnarne, så med bisquitterna, som de la Vallière mycket älskade, men som konungen ansåg såsom någonting högst onödigt. Stundom öfverraskade honom dock ett bättre anda. När han nämligen i räfskaperna en gång fann, att en af hans döda kammartjenare under sin sjukdom ätit en kopp gelée, utropade han: "Jag skulle hellre äfskat, att han ätit sex och nu lefwat."

Will man öfwertryga sig om hans grymhet, så behöfwer man blott erinra sig Marschall Ancres mordande och Galigais afsträttning. När Montauban belägrades, lågo i en af de utorkade flottsgrafwarne flera Huguenotter hjälplösa och öfvergifna och wäntade förgäfwes på en läkares ankomst. Deras smärta aflofsade dem ängstrop. Ludwig XIII jesbjade sig åt deras förwridna anletsdrag, och ropade till de la Roche att dela detta nöje med honom, sägande: ser ni, grefwe, hwad grimaser dessa bestedliga menniskor göra. När slutligen denna grefwe farligt insjuknade, och konungen lät underrätta sig om hans hälsotillstånd, lät han fråra honom: jag wår ganska illa och om hans majestät will hafwa nöjet att se mina sista grimaser, så måste han stynda sig.

Ludwig brydde sig föga om regeringens göromål och hans hushållsförnöjelse bestod i jagt; men då han ej alltid kunde jaga, måste han desmellan söka sig annan förnöjelse, hvilket war temligen swårt, emedan han lätt ledsnade på nöjen. Wäl hundrade gånger påbörjade han safer och lät dem ligga. Han band nät,

gjöt kanoner, skar armborst och smidde guld. Wid ett sådant tillfälle skall Hr v. Angoulême, som delade denna sednare hyselsättning med honom, hafwa sagt: Sire, wi skola förbinda oss med hwarandra: Sire, jag skall wijsa Er, huru man alltid kan skaffa guld till godt pris, och ut skall garantera mig att ej blifwa hängd. Han fann äfwen förnöjelse wid trädgårdsarbete, i synnerhet wid uppdragande af rotfrukter och gröna arter, som han sticade till torget. Han war öfvermåtan lycklig, när han fick dessa wäl betalta. En gång wille en hofman göra konungen ett nöje och köpte till högt pris en rätt af gröna, wid den tiden owanliga arter. När Ludwig erhöi dessa, blef han högst glad, då han hade sina arter tillbaka och penningarne desutom. Han war också en ganska sticlig koek. En gång föll det honom in att raka, och han rakade alla officerarne och kammareherrarne, som wore att tillgå. Under hans sista år, war det hans högsta nöje och angenämaste hyselsättning, att göra fönterbågar, hwarmed han tillbringade hela dagar, då man trodde att han wakade öfwer Frankrikes ära och wäl.

Chinesernas förfarande, för att medelst konst utfläcka Andägg.

En ibland de största märkwärdigheter i Tschusan — frifwer en Engelsman — är en gammal Chinese, som hwarje år låter medelst konst utfläcka tusentals andägg. En af dessa anstalter — ty det finnes flera sådana — ligger i dalen norr om Linghai, och besökes mycket af främlingar. En stön måjmorger begaf jag mig på wäg dit, och en promenad på fem minuter förde mig till etablissemanget; mannen mottog mig med äfwenst artighet och bød mig the och sin pipa, som han efter chinesiskt bruk hade hos sig. Jag afböjde häfvt hans anbud och bad honom em tillstånd, att så bese hans bering och äggfläckningsanstalt. Det chinesiske bondhuset war dåligt uppfördt af kalk och sten; dörrarne stöto dåligt till och wore mycket gifna; pappersfönsterna smutsiga och sönderrisna; hundar och swin dreswo omkring i flera hovar i och utom huset och syntes hafwa lika rätt med herren. Slutligen bildade barn, barnbarn och, så widt jag kunde se, barnbarns barn en brosig grupp, med sina rakade hufwuden, sina långa slätor och underliga dragter. Äggfläckningshuset är på sidan af boningshuset och består af lerwäggar med tät halmtak. Längs twärsidan och ena långsidan stå halmförgar, som äro tjockt öfwerstrufna med kalk, så att de ej kunna fatta eld. Under dem äro anbragta tegelstenar, på hvilka man antänder eld. I dessa, med halmtak försedda förgar besinna sig äggen i en hetka af 28—31° Reaumur, som Chinesen bestämmer blott genom sin känsla. Sedan äggen stått på detta sätt 4—5 dagar, uttagas de och undersökas. Chinesen ser dem emot dagen och förmår då säga, om de hafwa ungar eller ej. I förra fallet borttagas de, i andra fallet blifwa de ännu nio a tio dagar i fergen, hwarpå de uppläggas på breda, wid wäggen stånde bräder och betäckas med ett ylltäck. Här blifwa de liggande 10 dagar, hwarefter de unga änderna bräcka sina skal.

Hs. Durchlauchtighed
Christian Carl Friedrich August,
Hertug af Augustenborg.

Hvisammes Balgsprog: Jeg skal nok naae den sagde Drengen, da han sprang i Vandet efter Maanen.

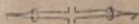

Åfskildning af elefanten "Rajah", då han blev afstuten i zoologiska trädgården i Siverpool.

Ett olycksfall i zoologiska Trädgården i Liverpool.

Den 17 i förra månaden inträffade en olyckshändelse i Liverpool. En väktare wid derwarande zoologiska samling ville för ohyndad tukta den stora elefanten Rajah, hvilket ej bättre utföll, än att djuret råfode i raseri, kastade stunden till marken och sönderkrossade honom under sina fötter. Denna olycka föranledde egarne till elefanten, Herrarne Atkins, att låta förgifva djuret. För detta ändamål gaf man honom två lod blåsyra i sockerbröd. Två minuter efter denna dödade måltid, som lunnhöll så mycket gift, att man dermed funnat döda 3000 menniskor, åt elefanten något gräs och syntes, efter ett lätt illamående, ej det minsta besvär af giften. När ytterligare efter tre quartis timma ingen werkan förspordes, bestöts, att man skulle nedskjuta honom genom ett i Liverpool förlagdt skarpsjutaregimente. Femton man syrade af sina musföter på djuret, sedan de afväktat d. t. lägligaste tillfälle för en lycklig följd. Elefanten wacklade och störde sig mot wäggarne af sin bur. Härför gjorde femton andra stott slut på hans lif. Han föll tillamman och dog på stället. Af försigtighet hade man, för den händelse att han kunde bryta sig ut, framställt två kanoner, för att hållas i beredskap.

Elefanten Rajah ansågs såsom den störste i Europa. Han hade för 11 år sedan kostat 800 pund; men hans värde uppskattades åtminstone till 1000 pund. Han war i allmänhet from och god, och fick ofta spatsera i trädgården.

Cartouche.

Louis Dominique Cartouche föddes i Paris 1693. Hans fader, en rik tunnubudare, satte honom i skola hos Jesuiterna och den unge Cartouche utvecklade snart en stor listighet och skarpsinne. De själslösa anlag, han egde, hade funnat göra honom till en utmärkt man, under det de nu, dåligt ledda, blott tjenade till att föra honom på lastens väg och slutligen på schavotten.

Nedan i hans första barndom yttrade sig hos honom afsjörd fallenhet för att stjåla. Det förgick ingen dag, då han ej tog ifrån sin mor någon läckerbit, ingen dag, då ej frukthandlaren klagade att han stulit äpplen och dyligt.

När han kom till Jesuiterkollegiet, fortsatte han denna wana, stal ifrån sina kamrater pennor, papper och andra småsaker, och gjorde, en gång deruti begripen, de rastlösaste framsteg. Den lyckliga framgången af dessa småstjälder gjorde honom säker, och han sunderade nu på att lägga an i större skala. Härtill hyppades snart tillfälle.

Hans lärare hade stort förtroende till honom och lät honom ofta komma till sig på sin kammare. En dag såg Cartouche på skrifbordet flera guldbrycken, och genast upstod hos honom lust att tillägna sig dessa. Det war honom lätt att tillfredsställa denna önskan. Läraren upptäckte stölden och frågade sina lärjungar först mildt, sedan med mera stränghet efter de förkomna penningarne. Alla försäkrade, att de derom ingenting wisthe. Cartouche stälde sig lika förwånad, som de öfriga. Han hade glömt sitt tjusgods och gick till sitt arbete, som om ingenting inträffat.

Cartouche lärde i kollegiet att känna en ung markis, med hvilken han blef ganska förtrogen. En dag fick denne af sin fader 100 Rdr. Cartouche wisthe detta, liksom hwarest penningarne förwarades. Han resonnerade med sig sjelf: markisen är rik, jag är fattig, och lyckan har warit oblid emot mig. Jag måste tillwägbringa likhet i förhållanderna.

Cartouche wäntade nu på tillfälle att utföra sitt förehafwande. Snappast hade undervisningen börjat följande dagen, före än han beder om tillstånd att gå ut. Att bryta sig in i Markisens rum, att öppna skåpet och uttaga penningarne war för honom ett ögonblicks werk. Men olycka! under det han will aflägsna sig, hör han sin unga kamrats hofmästare komma. Att fly war om möjligt, Han måste leppa upp på skåpet. Där lägger han sig bakom kranen af desamma, hwars höga, gammalmodiga formet fullkomligt döja honom.

När stoltman är slut, går markisen på sin kammare, för att taga penningar, ty han wille traktera sina kamrater. Han fann i skåpet börsen. Han uppgaf i öfverräkningen och försträcksfelsu ett högljudt skri. Läraren stundar fram och låter, sedan han hört stölden, kalla alla skolgozarne. Alla iusunno sig, ej Cartouche.

Man söker honom öfverallt, man kallar, man hotar, — allt förgäfwes. Den skyldige förblifwer i sin gömma. Flera timmar förgå, supeen nalkas, man går fram och tillbaka i gångarne, och sålunda blir det för Cartouche omöjligt att komma undan. Så förgår astonen i larm och rörelse och stoltman nalkas. Nu höjer Cartouche hufwudet, stödjande sig på ena armbågen. Han hör ingenting. Nedan lyfter han på ena benet, för att träda ner, men det är för sent; man kommer. Det är den unga markisen med sin hofmästare, som kommer för att lägga sig. Nu måste den unga spetsbifwen i detta försträckliga läge tillbringa hela natten, halfdöd af hunger, öm af det hårda, ojemna tafet på skåpet, och snappast wägnande att hämta andan.

Slutligen lyckades det honom att undkomma från sin gömma och han stundar till sin fader, för hvilken han berättar sitt äfwenlyr. Fadren försträckt inneslänger honom i ett stort bakfat, hwilket han tillsluter med flera stenar.

Knappt är Cartouche på detta sätt innespärrad, förän han tänker på medel till sin befrielse. Med en liten knif, som han har hos sig, gör han ett litet hål i kanten; ett stycke jern tje-
nar honom till häftång, och sålunda lyckas det hans obesegreliga
ntbällighet, att lyfta det tunga locket och bana sig väg ut.

En gång i frihet lemnar Cartouche fäderneslandet och flyn-
dar till Rouen, der han hade en morbror. Der befann han sig
wäl och utbildade hereligt sin talang. Inom kort hade han en
fönu samling af ur, diamanter, besar, gick på spelhus och utför-
de de djerswaste beskrif. Slutligen kunde morbrodern ej längre
quarhålla honom; han wandrade af till Paris.

Hans fader, som till en del kände hans uppförande, beslöt att
infätta honom i Lazaristernas kloster, och för att föra den unge
barnen bakom huset, mottog han honom helt wänligt och be-
handlade honom flera dagar utmärkt wäl, tills han en wacker
dag föreslog honom, att följa med till Lazaristernas kloster. E-
huru Cartouche fruktade sin faders utomordentliga gubhet, dröj-
de han dock ej att antaga det gjorda anbudet, ty han aftade ej
saran och wille blott se, hwad hans fader wille göra med ho-
nom.

De reste alltså till klostret. Fadren sleg först ur och sade n-
gra ord till portwaktaren. Den uppmärksamme Cartouche såg
det inträdet, som dessa ord gjorde på portwaktaren, och slutade
deraf, att det wore rådligast att aflägsna sig. Genast aftager
han sina kläder, tager en hvit halödn för sig som förkläde, på-
sätter en kattansmössa, som han hade i sin ficka, och begifwer sig
utur wagnen, i det han antager utseendet af en flicka. Han ha-
de bland andra talanger en utmärkt förmåga att förfälla sitt
anfögt.

Från denna tid beträdde han ej mera det faderliga huset.
Snart bildade han omkring sig ett band af tjufwar, hwilkas an-
förare han war, sedan han låtit hos polisen engagera sig som
spion, för att desto säkrare kunna bedraga. Hans skarpsinnighet
och hans iswer tillwunno honom snart polisministern Argerfons
hela förtroende.

En dag låter denne honom infomma i sitt kabinet och säger
till honom: du synes mig vara en pålitlig och säker karl; jag
anförtrot dig en affär, hwarföre jag blir dig förbunden, om den
lyckas. Djersheten hos en tjuf, som jag ej kan få tag i, och
som med sitt namn och sina förbrytelser uppfyller hela staden,
faller såsom en stamsläck på mig i egenkap af polisprefekt. Du
måste skaffa mig Cartouche, död eller lefwande. Jag har sändt
allt mitt jell på hans spår, ett högt pris är satt på hans huf-
wud, men alla mina efterspaningar hafwa hittills warit förgäf-
wers.

Jag räknar på dig.

Under det Hr v. Argerfons sade detta, gick det en kallsvett

genom Cartouche ifrån topp och till så. Dock bibehöll han det
yttre lugnet och lofwade att göra sitt bästa.

Någon tid derefter råkade han i händerna på dem, som bemödade sig
att gripa honom. Cartouche beslet genast att lösgöra sig; men
huru? Om hans plan mislyckades, gälde det hans lif. Han fö-
reslog att lösköpa sig. Saviteten fördrade mer än 100 ludorer.
Cartouche hade mer än denna summa hos sig, men han tyckte
att affären war ej god nog. En man som han kunde ej ensäl-
digtwis betala hwad man åstundade af honom. Han skref der-
före till Stålarw, löjtnanten i hans band, att komma honom
till hjälps. Ghuru blott 30 år gammal, wisste denne att gifwa
sig utseende af en 70 års gubbe. Han bad Kaptenen wara nöjd
med 100 Rdr, som han böd i lösen för sin son. Knepet utför-
des så wäl, att kaptenen gaf ester och Cartouche frigafs.

Nu blef Bryssel stådeplatsen för den beröftrade tjufwens
bragder.

En söndag war Cartouche i kyrkan och tog plats i grannsa-
pet af en stor man, som ofta begagnade sig af en foslibar guld-
dosa. När ögonblicket syntes gunstigt, grep Cartouche i man-
nens ficka och fattade i hans dosa. Men mannen märkte tjufna-
den och fattade så kraftigt tag i pojwens hand, att det war dö-
ne omöjligt att komma undan. I det Cartouche närmade sig
mannens öra, för att likasom tala med honom, grep han desan
med den andra handen, gaf ett tecken åt sina kamrater, hwilka
bildade en rad ifrån honom ända ut igenem kyrkborn, och lät
dofan wandra ifrån hand och till hand, till den slutligen gömdes
i den siles ficka.

Nu wände sig Cartouche dristigt till desans egare och fråga-
de honom, med hwad rätt han höll tag i hans hand.

Gländige, sade denne, har du ej stulit min dosa!

Jag? Huru afftywärdt!

Du har den ännu.

Det bildade sig en hel grupp omkring dem. Cartouche wisar
de sina tomma händer, beklagade sig öfwer den förolämpning han
lidit och yrkade på att man skulle föra honom till sackerstian, för
ansällande af wistation. Undersökning egde rum. Naturligtwis
war den fruklös. Cartouche triumferade. Den stäckars beslutne
blef bestört. Alla wände sig emot honom och besyhlde honom för
den förolämpning, han tillfogat en ärlig man. Cartouches stels-
het warte i samma mån. Han begärde upprättelse för sin kränk-
ta ära och den beslutne såg sig föranledd, att bedja pojwens om
förlåtelse och att desutem gifwa honom sin börs på köpet.

(Fortsättning.)

— Under den voldsomme Hjernebetændelse, der nu i en 4 å 5 Maaneder har hjemstøgt Statslegemet Lybskland, have de tre store Læger, England, Rusland og Frankrig lagt en prisværdig Omhu og Dygtighed for Dagen. Deres Bestræbelser have dog hidtil været forgjæves, og Betændelsen er gaaet over til temporairt Bannid. En Krise er indtraadt — Frankrig skriver den sidste Recept, og Rusland har allerede Lancetten og Amputationsbestikket i Beredskab, for ved at afdryppe den Syge et Par Potter Blod, eller afskjære ham et eller andet Been, at fjerne ham lidt No.

(Corfaren.)

—•••••—

Nyeste Efterretninger fra Krigskuepladsen.

Armeens Stilling er uforandret den samme.

—•••••—

(Af "Sang for Flaaden".)

Saa vi lægge hi
 Ud for Slesvig, Kammerater,
 Der vi gjør Parti
 Med de tappre Landsoldater —
 Om det tydske Paf
 Efter vore Der snuser,
 Saaer han frit Lobaf:

Snuus med Skraae og med Karbuser;
 Hjælper det saa ej,
 Hvid alligevel han snuser,
 Biser Bille sig:
 Saa løber han sin Bei.
 Hurra, Hurra, Hurra!

*) Hs. Majestæt Kongen af Preussen bedes godhedsfuldt at undskyldes, at vi have illustreret hans "Brik": "Danmark er for Diebsticket en Fisk, som en vaad Hund oppe paa Landet gjøser ab"

(Corfaren.)

—•••••—

I London är ett läsefabinet för handverksfolk, som hålles öppet alla dagar från 6—10 om aftonen. Der betalas omkring 4 fl. svenskt i veckan, hvilket öfverhuvud inbringar omkring 100,000 R:dr årligen. London har för närvarande 1,873,676 innewanare, och med alla främlingar inberäknade wida öfwer 2 millioner. Läkarnes antal är 2243. — Engelska marinen förbrukade år 1840, 532,000 trädstammar. För ett linjeskepp af första rangen behöfwes 2000 trädstammar, hvilka måste wara 100 år gamla, för att hafwa uppnått den erforderliga storleken. — Tidningen Times erhåller öfverhuvud dagligen 130 bref, således på hela året 45,000. — Se här ett litet prof på storheten af förhållanderna i England!

—•••••—